თბილისური გაზაფხული

მერცხლის ფრთების მოიმედეს
დავიხჩობ, – გაზაფხული მომივიდა,
სახრჩობელა,
ვუცქერ ნუშებს, ატმის ყვავილს
და მზეს – ლომის თავივითა.

ცისარტყელა
ჩქარა, ბოძი –
ცისარტყელის დასარჭობლად!
ქუჩებში
მოერიდე, ნუ შეხედავ
მახათის მთას ნასახრჩობლარს,

მაგრამ მე თავს არ
გინდაც იდგეს

რადგან მთები და ბაღჩები
ჩახჩახებენ მზეშიეყველა,

რადგან ვაშლის ყვავილები
ირმის რძეზე თეთრი არის
და თბილისის ძველ

დატკბილდება ხეტიალი.

რადგან ჩემი სიჭაბუკე
აქ ყოველწლივ მეორდება
და ლამაზი, მთვარისპირა,
ხეივანში მელოდებაუ